

MEDITAR I EFÍMER

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

Ahir malauradament vaig tenir d'anar a enterrament d'un amic. Jo no sóc persona d'església ni de frequentarles , sóc agnòstica per naturalesa.

De petita jo anava a un col·legi de monges i molt sovint ens feien anar a l'oratori. Algunes vegades perquè era més de Maria i altres no recordo el perquè. Però sempre una monge ens deia que meditéssim.

Jo que no devia ser gaire espavilada no sabia ben bé que era i ho vaig preguntar a la meua iaia. Ella que les coneixia bé perquè també hi havia estat amb monges em va dir. Res nena res meditar.... Tu quedat quieta i pensa en el que vulguis, vola ben lluny per això, aprofita el temps.

No cal dir que li vaig fer cas no i jo pensava en tot el que més em plau, en un conte en un joc en aquell examen que no havia estudiat gaire. Més tard al ser gran vaig aprendre el vertader sentit de la meditació i vaig pensar era cosa seriosa, no crec que fos el significat de què volien que féssim les monges.

Un dia també ens van dir que tot en aquest món és efímer. Per no semblar tan totxa ho vaig buscar al diccionari i així ho vaig deixar.

Ara el verdader significat d'efímer m' el van ensenyar les formigues, si les formigues.

En aquell temps als meus vuit o deu anys feia col·lecció de sucres de cafè. Els posava en una capsa de sabates a sota el meu llit. Crec que els devia oblidar per un temps, perquè un estiu calorós vaig descobrir que sols hi restaven els papers buits, els sucres bon festí havien fet les formigues vaig córrer a dir-ho a la meua estimada i lletraferida ria Lola i li vaig dir textualment.

Tieta , les formigues han fet que la meua col·lecció de sucres sigui efímera. Vaig a llençar els papers , s' han menjat tot els sucres. La tieta va riure i va dir.

Si val més que facis col·lecció de llibres, per al menys la saviesa pot omplir el teu cap.

Tot això ho pensava m'entres el rector feia l'homilia, com sempre el meu pensament volava com em va dir la iaia. Que perdoni el rector!!